ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **R. T.**, zast. JUDr. Filipem Rigelem, Ph.D., advokátem se sídlem Teplého 2786, Pardubice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2017, č. j. OAM-481/ZA-ZA11-ZA10-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 30. 1. 2018, č. j. 61 Az 2/2017 - 61,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 30. 1. 2018, č. j. 61 Az 2/2017 - 61, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

II. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Filipu Rigelovi, Ph.D., advokátovi se sídlem Teplého 2786, Pardubice, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 10 851 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále také „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že se mu mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

I. Vymezení věci

[2] Žalobce podal dne 14. 6. 2017 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Ve své žádosti a následně v poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze

dne 19. 6. 2017 uvedl, že se narodil dne 17. 2. 1986 v Mariupolu (v Doněcké oblasti), je ukrajinské státní příslušnosti i národnosti, pravoslavného vyznání, není nijak politicky angažovaný, je svobodný, zdravý a bezdětný. Vystudoval vysokou školu v Charkově, mimo období studií vždy bydlel v Mariupolu. Z Ukrajiny odjel na základě polského víza do Polska, odkud po 2 měsících přicestoval do České republiky. Zde neúspěšně žádal o vízum za účelem strpění a poté mu bylo uloženo, aby Českou republiku opustil. V návaznosti na toto rozhodnutí podal žádost o mezinárodní ochranu.

[3] Krajský soud v napadeném rozsudku rekapituloval dosavadní průběh řízení. Dále se zabýval především tím, zda jsou v projednávané věci naplněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany, tedy zda je dána existence důvodné obavy, že při návratu do státu, jehož je stěžovatel občanem, mu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Dospěl pak ke shodnému závěru jako žalovaný, že stěžovatel tyto podmínky nesplňuje.

[4] Konstatoval, že není sporu o tom, že na Ukrajině probíhá vnitřní ozbrojený konflikt mezi centrální proevropskou vládou a proruskými separatisty. Ten však nemá povahu tzv. totálního konfliktu, jelikož je izolován na východní Ukrajinu, konkrétně na území tzv. nově vzniklých republik v Luhansku a Doněcku. Za takové situace je třeba zabývat se tím, zda stěžovatel měl možnost bezpečného a oprávněného cestování, vstoupení a usazení se v jiné části území (srov. § 2 odst. 7 zákona o azylu), tzv. vnitřního přesídlení v rámci země původu.

[5] Vnitřní přesídlení stěžovatele v rámci Ukrajiny je možné. Jeho obavy z ohrožení lidské důstojnosti, které jsou způsobeny podmínkami života přesídlených osob a diskriminací těchto osob centrální ukrajinskou vládou, nedosahují takové intenzity, aby byly relevantní dle příslušných ustanovení zákona o azylu. Stěžovatel je vysokoškolsky vzdělaný, svobodný mladý muž ukrajinské národnosti bez zdravotních problémů, nejsou na něm závislí jiní rodinní příslušníci ani jiné osoby blízké. Nejvyšší správní soud v minulosti jasně deklaroval, že Ukrajinu není možno považovat za zhroucený stát neschopný vykonávat základní státní funkce (usnesení ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 Azs 14/2017 - 30, bod 24) a že ukrajinský právní systém poskytuje obětem kriminální činnosti či hrozeb právní prostředky, jimiž se lze vůči takovému jednání bránit u příslušných státních orgánů (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2011, č. j. 4 Azs 8/2011 - 69, či usnesení téhož soudu ze dne 28. 4. 2014, č. j. 5 Azs 19/2013 - 45, bod 30). Při porušení zákonů se proto může obracet na státní orgány s žádostí o pomoc.

[6] Závěrem soud dodal, že životní situace vnitřně přesídlených osob na Ukrajině může být velmi tíživá, ovšem u stěžovatele jsou dány velmi dobré předpoklady pro jeho úspěšné vnitřní přesídlení a začlenění se do běžného života v jiné části Ukrajiny. K tvrzení, že mluví dobře pouze rusky a je pro něj nemožné získat zaměstnání, uvedl, že na Ukrajině mluví rusky přes 30 % obyvatelstva a ruština je hojně užívaným jazykem i v hlavním městě Ukrajiny. Nelze proto hovořit o absolutní nemožnosti obstarat si pracovní příležitost a o důvodných obavách z diskriminace a pronásledování.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Přijatelnost kasační stížnosti spatřuje v tom, že 1) bylo ve věci rozhodnuto v rozporu s dosavadní judikaturou a 2) došlo k podstatnému porušení zákona s dopadem do jeho hmotněprávního postavení (v podrobnostech níže).

[8] Namítá, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, pro tuto vadu měl krajský soud napadené správní rozhodnutí zrušit. Nezohlednil totiž řadu zpráv, které hovoří o vojenském konfliktu na východě Ukrajiny a o diskriminaci ruskojazyčných Ukrajinců v ostatních částech země (např. Zprávu Jamestown Foundation z března 2017). Kromě toho shromáždil zprávy o zemi původu stěžovatele jen v obecné rovině, nikoliv tak, aby byly relevantní ve vztahu k jeho individuálnímu příběhu (v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2017, č. j. 5 Azs 62/2016 - 87).

[9] Žalovaný také pochybil tím, že se nevyjádřil k podkladům o situaci v zemi původu, které stěžovatel předložil během správního řízení. Jedinou reakcí žalovaného bylo to, že je vypočetl v rekapitulační části svého rozhodnutí, jinak se s nimi nevypořádal.

[10] Dovolává se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Krajský soud se nevyjádřil k námitce o promeškání transpoziční lhůty směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (str. 2 a 3 doplnění žaloby), ani k námitce o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, která byla způsobena tím, že žalovaný nepřihlédl k podkladům doloženým stěžovatelem do správního spisu (str. 8 doplnění žaloby).

[11] Tvrzení soudu, že není povinen reagovat na každý argument podaný v žalobě, je v rozporu s konstantní a dlouhodobou judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44).

[12] Závěrem namítá, že krajský soud i žalovaný nesprávně vyhodnotili, že nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany (§ 14a zákona o azylu), jelikož mohl využít možnosti tzv. vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny. K možnosti vnitřního přesídlení se obsáhle vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74, v němž formuloval kritéria pro racionalitu tohoto řešení, která v projednávané věci nejsou dána. Ze zpráv o zemi původu (doložených stěžovatelem i shromážděných žalovaným) totiž plyne, že rusky mluvící osoby jsou na západě země (resp. v částech, kde neprobíhá ozbrojený konflikt) vystavováni diskriminaci a těžkostem, proti nimž není stát schopen zasáhnout. Tato skutečnost je překážkou pro naplnění kritéria racionality vnitřního přesídlení.

[13] Vyjma zpráv obsažených ve správním spise je nutno nově poukázat i na zprávy tzv. Benátské komise (Evropská komise pro demokracii prostřednictvím práva). Z jejího stanoviska ze dne 11. 12. 2017, č. 902/17, plyne, že ukrajinská vláda není plně schopna čelit diskriminaci ruskojazyčného obyvatelstva a je jí doporučeno řídit se antidiskriminačními zásadami. Tato zpráva byla sice vydána až po rozhodnutí žalovaného (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s., dle něhož při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu), nicméně zde je nutno postupovat výjimečně jinak a odchýlit se od znění § 75 odst. 1 s. ř. s. s ohledem na zásadu *non-*

refoulement (viz závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 - 131).

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost. Napadený rozsudek je přezkoumatelný, krajský soud neopomněl vypořádat žádné žalobní námitky, podrobně se zabýval i možností vnitřního přesídlení. Vymezuje se proti tomu, že podklady dodané stěžovatelem pouze vypočetl v rekapitulační části, neboť se s možností jejich využití řádně vypořádal např. na straně 15 napadeného rozhodnutí. Navíc žaloba takovou námitku neobsahovala, pokud ho obsahovalo doplnění žaloby, které mu nebylo zasláno, pak s ohledem na datum podání žaloby k němu nebylo možné vůbec přihlížet z důvodu opožděného vymezení takového žalobního bodu (viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58), což ostatně platí o všech žalobních námitkách, které byly uvedeny poprvé až v tomto doplnění.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[16] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. zabývá nejprve otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, v němž vyložil neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“.

[17] Podle tohoto usnesení se o případ přijatelnosti kasační stížnosti může jednat mj. tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do právního postavení stěžovatele. Zároveň je třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoli pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí by bylo odlišné. V nyní souzené věci k takto výraznému pochybení krajského soudu došlo, podanou kasační stížnost lze tedy ve smyslu § 104a s. ř. s. kvalifikovat jako přijatelnou.

[18] Krajský soud se totiž vůbec nevypořádal se zprávami o aktuální situaci na Ukrajině, jimiž se stěžovatel snažil doložit, že v jeho případě nepřichází v úvahu tzv. vnitřní přesídlení, a proto naplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Tyto zprávy předložil v doplnění žaloby. Nejednalo se o nové žalobní body, ale o konkretizaci důvodů, které uplatnil již v žalobě. Proto bylo třeba, aby se jimi krajský soud zabýval. Pochybení soudu je o to zásadnější, že se jedná o právní argumentaci z hlediska stěžovatele klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby.

[19] Tato vada, k níž soud dle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží sám z úřední povinnosti, způsobuje nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí

splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[20] Jedním z principů představujících součást práva na spravedlivý proces, jakož i pojmu právního státu, je i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit, ve správním soudnictví s odkazem na § 54 odst. 2 s. ř. s. (k tomu např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94). Nepřezkoumatelné rozhodnutí nedává dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

[21] Stěžejní argumentace stěžovatele v žalobě směřovala proti závěru žalovaného, že v projednávaném případě nejsou dány podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Namítal, že mu v případě návratu na Ukrajinu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Pochází z oblasti postižené válečným konfliktem (Mariupolu), možnost tzv. vnitřního přesídlení v zemi původu u něj není možná. Právě tvrzení o špatné bezpečnostní situaci na východě Ukrajiny (to, že boje nepokračují pouze v nízké intenzitě) a nemožnosti vnitřního přesídlení (z důvodu špatných podmínek přesídlených osob, společenské diskriminace těchto osob atd.) v doplnění žaloby doložil řadou zpráv a stanovisek mezinárodních institucí. Konkrétně se jednalo o periodické zprávy Komisaře OSN pro lidská práva týkající se situace na Ukrajině z března roku 2017 a ze srpna roku 2017, zprávu nadace Jamestown Foundation z března roku 2017, zprávu Ministerstva vnitra Velké Británie ze září roku 2017, zprávu Komisaře OSN pro lidská práva týkající se situace na Ukrajině pro období srpna až listopadu 2017 a zprávy z českých zpravodajských serverů z konce roku 2017 (Novinky.cz a Aktuálně.cz). Přestože krajský soud se otázkou vnitřního přesídlení poměrně obsáhle zabýval (včetně odkazu na relevantní judikaturu), z rozsudku nevyplývá, že by zohlednil jak výše zmiňované zprávy, tak i celkové rozhojnění žalobní argumentace obsažené v doplnění žaloby ze dne 19. 1. 2018.

[22] Pro upřesnění Nejvyšší správní soud dodává, že argumentace týkající se bezpečnostní situace v zemi původu a tvrzených obtíží při vnitřním přesídlení včetně odkazu na výše zmiňované zprávy, která byla uplatněna v doplnění žaloby, je přípustná. Tyto zprávy totiž nepředstavují rozšíření žaloby o nové žalobní body, ale jedná se o důkazy, jimiž stěžovatel dokládal svá tvrzení, která již uvedl v žalobě. Soudní řád správní – na rozdíl od případu rozšíření žaloby – pak v žádném ze svých ustanovení neupravuje lhůtu, která by účastníky řízení omezovala v navrhování důkazů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2007, č. j. 1 Azs 40/2007 - 129).

[23] Nejvyšší správní soud v této souvislosti ze soudního spisu také zjistil, že soud opomněl zaslat doplnění žaloby (ze dne 19. 1. 2018) k vyjádření žalovanému, a ten tudíž neměl možnost se s ním seznámit a vyjádřit se k němu. Ačkoli samosoudkyně téhož dne (19. 1. 2018) vydala pokyn, aby byla tato písemnost žalovanému zaslána (č. l. 52 spisu), z poznámky ze dne 23. 1. 2018 vyplývá, že k tomu nedošlo, jelikož vyjádření žalovaného je založeno na str. 42 – 43 spisu (jedná se však o vyjádření k původnímu textu žaloby, nikoli k doplnění žaloby). Výše uvedené a chybějící reakce krajského soudu na zprávy ze zemí původu (viz předcházející odstavec) nasvědčují tomu, že soud při posouzení žalobních

bodů vycházel z textu původní žaloby a opomněl propracovanější argumentaci v doplnění žaloby.

[24] Za této situace se soud musel zabývat tím, zda je povinen odpovědět i na zbylé námitky uplatněné v kasační stížnosti. Při řešení této otázky aplikoval usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS, z nějž vyplývá, že „[k]*rajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu (podobně též Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti) není oprávněn vyhnout se hodnocení těch skutkových a právních otázek, které, jelikož se jimi orgán či soud, jehož rozhodnutí se přezkoumává, v potřebné míře zabýval, samy o sobě předmětem přezkumu být mohou, poukazem na to, že ve vztahu k jiným skutkovým či právním otázkám, od předchozích oddělitelným, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné*.“ Dospěl pak k závěru, že nic nebrání tomu, aby vypořádal zbylé námitky o nepřezkoumatelnosti rozsudku a též, aby reagoval na tvrzení, že soud dospěl k chybnému závěru, že není povinen vypořádat každou dílčí žalobní námitku.

[25] Nejvyšší správní soud neshledal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že neobsahuje výslovné vypořádání námitky o promeškání transpoziční lhůty směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (str. 2 a 3 doplnění žaloby). Tímto totiž stěžovatel pouze dokládal, že s ohledem na promeškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce, má čl. 46 odst. 3 této směrnice zakotvující povinnost státu zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek, který zabezpečuje „úplné a *ex nunc* posouzení jak skutkové, tak právní stránky“, vertikální přímý účinek. Povinností soudu je tedy přihlédnout i k nově uplatněným skutečnostem, ačkoli nemohly být žalovanému v době jeho rozhodování známy. Jinak řečeno, tímto pouze argumentoval, proč je soud povinen přihlížet k tvrzením uvedeným v doplnění žaloby, nejednalo se o žalobní námitku, kterou by brojil proti nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí, a tudíž nebylo povinností soudu na toto tvrzení výslovně reagovat.

[26] Je pravdou, že krajský soud explicitně nevypořádal námitku, že žalovaný nepřihlédl k podkladům, které mu předložil stěžovatel. Jelikož se však jednalo o nepřípustnou žalobní námitku z důvodu její opožděnosti (uplatněnou teprve v doplnění žaloby po uplynutí zákonné lhůty k podání žaloby; viz odstavec [27] níže), toto pochybení nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[27] Tvrzení v kasační stížnosti, že žalovaný pochybil tím, že se nevyjádřil k podkladům o situaci v zemi původu a osobě stěžovatele, které stěžovatel předložil během správního řízení, představuje samostatný kasační bod, který nemá předobraz v žalobě. Tato námitka je poprvé obsažena až v doplnění žaloby (tedy po uplynutí lhůty k podání žaloby). Z dispoziční zásady vyplývá, že již v žalobě musí být uplatněny všechny důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí nebo všechny vady řízení, které jeho vydání předcházelo. Krajský soud totiž musí dostat příležitost se řádně a v úplnosti se všemi žalobními námitkami vypořádat. Pouze tehdy, pokud by stěžovatel nemohl důvody v řízení před krajským soudem uplatnit, může o ně opřít svou kasační stížnost. Tak tomu ovšem v posuzované věci nebylo, námitka je proto nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[28] Důvodná není ani námitka, že krajský soud v rozporu s konstantní judikaturou uvedl, že není povinen reagovat na každý argument podaný v žalobě. Z dlouhodobé judikatury Ústavního soudu skutečně vyplývá, že vskutku není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 10. 12. 2014, sp. zn. IV. ÚS 919/14), což nevyvrací ani judikát Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 Afs 24/2005, na který odkázal stěžovatel. Posledně uvedený rozsudek totiž dovodil nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu v situaci, pokud stěžejní bod žalobní argumentace – tvrzenou nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí – krajský soud vypořádal strohým konstatováním, že správní rozhodnutí shledává přezkoumatelným, aniž by vysvětlil proč. O takovou situaci v posuzovaném případě nejde.

[29] Námitkou, že krajský soud nesprávně vyhodnotil, že stěžovatel nenaplnil podmínky pro udělení doplňkové ochrany, jelikož mohl využít možnosti tzv. vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny, se Nejvyšší správní soud zabývat nemohl. Právě nemožnosti vnitřního přesídlení se týkají zprávy, kterými se krajský soud nezabýval, a tudíž jsou podstatné pro zodpovězení této otázky. V dalším řízení tedy krajský soud zhodnotí uvedené zprávy a související argumentaci stěžovatele v doplnění žaloby.

[30] Závěrem soud dodává, že stejně tak nevypořádával námitku, že žalovaný nezjistil skutkový stav dostatečně. Tuto otázku bude povinen zodpovědět krajský soud v dalším řízení poté, co zohlednění výše zmiňované zprávy a související argumentaci obsaženou v doplnění žaloby.

IV. Závěr a náklady řízení

[31] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu podle § 110 odst. 1, in fine, s. ř. s., zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm je krajský soud podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem tak, že z jeho rozhodnutí musí být patrné, jak se vypořádal s předloženými zprávami ze země původu, jimiž stěžovatel argumentoval v doplnění žaloby. Předtím napraví své procesní pochybení, tj. přepošle doplnění žaloby k vyjádření žalovanému. V dalším řízení rozhodne i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

[32] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 9. 4. 2018, č. j. 9 Azs 86/2018 - 26, ustanovil stěžovateli zástupce pro řízení o kasační stížnosti, a to JUDr. Filipa Rigela, Ph.D., advokáta se sídlem Teplého 2786, Pardubice. Podle § 35 odst. 9 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovený zástupce provedl v řízení před Nejvyšším správním soudem dva úkony právní služby. Prvním úkonem bylo nahlížení do spisu Nejvyššího správního soudu, jímž ustanovený zástupce dle svého tvrzení nahradil převzetí a přípravu zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 11 odst. 1 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)]. Druhým úkonem bylo doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon

právní služby náleží 3 400 Kč, za dva úkony právní služby činí odměna 6 800 Kč. Ustanovený zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se částka zvyšuje o příslušnou sazbu této daně, celkem tedy o 1 428 Kč. Odměna za zastupování tak činí celkem 8 228 Kč. K této částce je třeba připočíst cestovní výdaje ve výši 1 723 Kč a náhradu za promeškaný čas v souvislosti s poskytnutím právní služby ve výši 900 Kč, což celkově činí 10 851 Kč. Tato částka bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. srpna 2018

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu